

at, saavidt jeg veed, Pressen derovre aldeles ikke har udtalt sig angaaende det Lovudkast, som her omhandles, og ligesaalidt om den Betænkning, som har været afgiven af de 10 Mand, som vare kaldede til derover at yttre sig. Dette kan jo forklares enten som en overmaade stor Ligegyldighed for disse Anliggender, som dog vistnok grændser til det Urolige, eller ogsaa af, at den vedkommende Autoritet, under hvilken Pressen staaer, ikke har villet, at en Udtalelse angaaende den omhandlede Gjenstand ved Trykken skulde finde Sted.

Finantsministeren: Hvis den sidste Uttring af den ærede Ordfører skulde være andet end en reen Conjectur om en Mulighed, som kunde tænkes, saa maa den ærede Ordfører være meget bedre underrettet om Forholdene end jeg; thi det er mig aldeles ubekendt, at der skulde være mindste Grund til at antage, at Skylden skulde ligge hos Autoriteterne, hvis der ikke var yttret Noget i den vestindiske Presse angaaende dette Forslag. Jeg har ikke haft Leilighed til at følge den vestindiske PresSES Frembringelser saaledes, at jeg veed, om der der har været megen Tale om dette Forslag eller ikke. Jeg erindrer kun, at strax efter at Planen var sendt derover, fremkom der i Pressen der nogle Bemærkninger, som ikke vare ugunstige for den; men om der senere har været nogen Forhandling derom i Pressen eller ikke, skal jeg, som sagt, lade staae hen. Jeg skal imidlertid bemærke, at det dog ikke vilde være saameget mærkeligt, om man ikke her i Møderlandet var kommet til nogen Kundskab herom; thi ligesaa snart, som Betænkningen var afgiven, blev den hjemsendt hertil og strax benyttet til Lovudkastets Udarbejdelse til Forelæggelse for Rigsdagen.

Kierfegaard: Hvad jeg tillod mig at yttre, da jeg sidst havde Ordet, Pressen angaaende, det gik ud paa, at det meget ærede Udvalg meget udførligt og fleerfaldigt havde taget denne Sag under Overvejelse, saa at derom var der vist ikke Trang til, at jeg paany blev erindret af den høitærede Ordfører. Men, saavidt det meget ærede Udvalg ikke dertil har knyttet, — jeg vil ikke sige et Forslag, men Noget, der af os, naar det var redigeret i en

bestemt Form, kunde være tillæmpet til, hvad vi vovede at ansæe for et Udtryk for Udvalgets eventuelle Forslag, saa er det som Følge deraf, at vi ikke have indladt os paa at stille et Forslag Pressen angaaende, i Tilsæen af, at det vilde være os ganske over Kræfterne, og at vi derfor gjorde det ubeldige Forsøg, ad en lille Gjenvei at tilveiebringe en lille Smule Offentlighed i enkelte Punkter. Dette Forsøg er taget tilbage, og der vil vist være over med, at vi fandt det over vore Kræfter at forsøge paa et eget Forslag med Hensyn til Pressen.

Da Ingen videre begjerede at yttre sig, stred man til Afstemning, hvorved

Lovudkastets § 4:

I særdeles paatrængende Tilfælde kan Gouverneuren udstede foreløbige Forskrifter angaaende saadanne Gjenstande, som egne sig til Behandling efter §§ 2 og 3. Den lovmæssige Behandling finder Sted i den nærmest paafølgende Samling af Colonialraadet, og, saavidt Sagen tillige egner sig til Behandling af Rigsdagen, i dennes første eller, hvis Sagen ikke saa tidligt er blevet færdig ved Colonialraadet, i dens anden Samling efter Befalingens Udstedelse.

vedtoges med 26 Stemmer imod 8.

Formanden: Jeg skal derefter sætte § 5 under Forhandling.

Bjerring: Ved § 4 havde vi Anledning til at fortryde, at vi havde stillet et Uendningsforslag; her have vi maaskee Anledning til at fortryde, at vi ikke have stillet noget Uendningsforslag til § 5. Det ærede Udvalg har nemlig Pag. 497 ved § 5 meget rigtigt, som det forekommer mig, yttret, at det turde være et Spørgsmaal, om der ikke maatte være Grund til at indrømme Colonialraadet Ret til at tage Hensyn til Enkeltes Andragender eller Besværinger, naar eet af dets Medlemmer vil gjøre dette Andragende til sit. Naar vi have overseet at benytte det Bink, som ligger i denne Indstilling, da troer jeg, at vi kunne finde en Undskyldning derfor deri, at vi kun have haft en Aften til at forberede vore Uendningsfor-